

ker, som man, hvis man gennemfører det Projekt, som den højtærede Undervisningsminister foreslaar, vil blive nødt til at henlægge; saa vidt jeg kan skønne, vil det i alt Fald ikke være muligt at fremføre det paa en saadan Maade og med en saadan éclat, som det vil være muligt under den nuværende Forbindelse af de tre Kunstarter.

For mig staar det saaledes, at paa den ene Side vil et Skuespilhus, der væsentlig baserer sit Repertoire paa danske eller nordiske Skuespil, overhovedet vanskeligt kunne bære sig, men det vili i hvert Fald blive en højst ensidig Indretning. Det forekommer mig, at man af et Stats-teater bør kunne vente, at der tages andre Sider af den reciterende Kunst frem, og navnlig venter man sig naturligvis stadig Adgang til Paavirkning fra de store, klassiske fremmede Skuespilforfattere og fra de nye Mestres, som efterhaanden kommer frem i Udlandet og tildrager sig særlig Opmærksomhed ved at bringe et nyt Kulturtilskud. Nu er der af det radikale Partis Ordfører i Gaar blevet brugt Udtalelser om Teatret som Holbergs Teater paa en Maade, som om den eneste Grund til, at Staten støttede Scenen, var denne, at det var et saadant nationalt Teater. Jeg er imidlertid ganske klar over, at det er slet ikke Meningen fra Undervisningsministerens Side og langt mindre fra deres Side, som i øvrigt er optraadt som Forsvarere for denne Deling, at det særlige Skuespilhus skulde udelukke den klassiske Litteratur, tværtimod. Men det forekommer mig unøgtelig, at man maa sige her i Rigsdagen, naar det drejer sig om at skaffe større Albuenum for Skuespillet og for den nuværende Scenes Kunstnere, at man burde i det mindste have set en større Interesse fra den Side for den klassiske Kunst, end man har set i lange Tider. Sansen for det klassiske Drama synes mig ikke at have staaet i høj Kurs ved vort kongelige Teater. Der er Navne, som man der beklageligt savner, og som stadig burde frem, for at man kunde se, at vore Kunstnere ogsaa formaaer paa den ældre Kunsts Omraade at spille saaledes, at disse Værker kan betage Folk. Jeg tror, det hænger noget sammen med hele den moderne Maade, hvorpaa der spilles, og som man har vænnet sig til gennem de moderne Skuespil; i alt Fald er det saaledes, at naar man undertiden ser nogen klassisk Kunst, synes man allerede af den Maade, hvorpaa der tales, at blive rykket dens Aand ret betydelig fjernt. Vi kan i alt Fald kige langt

efter Shakespeare og Schiller, saaledes som Forholdene har været ved det kongelige Teater i længere Tid, og det skal ikke stemme særlig gunstigt for et Projekt, der gaar i Retning af at udvide det reciterende Skuespils Rammer og skabe bredere Albuenum for det nuværende Teaterpersonale. Men givet er det, at det kongelige Teater bør være Hjemsted ogsaa for denne Elitekunst fra Udlandet paa Skuespillets Omraade. Og maa dette indrømmes, er det selvfølgelig lige saa givet, at det kongelige Teater ogsaa bør være Hjemstedet for Elitekunst paa Musikkens Omraade. Saa kan man ikke dør udelukkende fremdrage den Omstændighed, at vi med Hensyn til Produktion af nationale Operaer staar i alt Fald svagt og ikke har særdeles store Trumfer paa Haanden; men vi bør erindre, at Operaen omfatter en Række Navne lige fra de ældre som Gluck og Mozart og Beethoven til moderne som Wagner, Verdi, Massenet og Tschaikowsky og de moderne Italienerne, og deres Værker betegner Kulturtilskud af saa høj Værdi, at de i enhver Henseende staar paa Højde med det, der er blevet frembragt fra berømte Dramatikeres Side. Og jeg maa tilføje, at det forekommer mig, at de moderne Mestres paa Musikkens Omraade har formaaet at skabe Roller og formaaet at give Anledning til scenisk Kunst, som i enhver Henseende staar fuldt ud paa Højde med den sceniske Kunst, som det recitative Skuespil har givet os Anledning til at beundre. I alt Fald erindrer vi nylig den Heroldske Periode herhjemme, hvor det sikkert ikke blot var den sanglige, men ogsaa i allerhøjeste Grad den sceniske Kunst, der blev fremført for os, som drog os derhen, og hvor man meget ofte maatte beklage, at Konkurrencen fra det recitative Skuespils Side ikke kunde overtrumfe, hvad der her blev frembragt fra Operaens Side af kunstnerisk Nydelse. Jeg protesterer bestemt imod, at Staten skulde have større Pligter mod den ene Kunststart end mod den anden. Naar der skal maales efter Kunst og Kultur, og naar vort kongelige Teater, som det staar for mig, skal være et Elite-teater for det bedste, der overhovedet kan bydes et Folk af kunstneriske Værdier paa disse Omraader, saa bør dette Teater kunne fremføre Værker paa alle disse tre Kunstarters Omraade.

Nu opererer det foreliggende Forslag, som bekendt, med den Kendsgerning, at de tre Kunstarters Samhøren paa den ene Scene skaber aldeles umulige Arbejdsfor-